

DRWECA

Z DODATKAMI: „OPIEKUN MŁODZIEŻY“, „NASZ PRZYJACIEL“ I „ROLNIK“

„Drwęca” wychodzi 3 razy tygodniowo, we wtorek, czwartek i sobotę rano. —
Przedpłata wynosi dla abonentów miesięcznie z doręczeniem 1,20 zł.
Kwartalnie wynosi z doręczeniem 3,50 zł.
Przyjmuje się ogłoszenia do wszystkich gazet.

Cena ogłoszeń: Wiersz w wysokości 1 milimetra na stronie 6-linowej 15 gr.,
na stronie 3-linowej 50 gr., na 1 stronie 60 gr. — Ogłoszenia drobne: Napisowe
słowo (tłuste) 50 gr. każde dalsze słowo 15 gr. Ogłoszenia zagran. 100% więcej.
Numer telefonu: Nowemście 8.

Druck i wydawnictwo „Spółka Wydawnicza” Sp. z o. odp. w Nowemście.

Adres telegr.: „Spółka Wydawnicza” Nowemście-Pomorze.

ROK XVIII

NOWE MIASTO LUBWASKIE, WTOREK, DNIA 26 LIPCA 1938.

N — Nr 89

Trzy interpelacje sejmowe w sprawie masonerii.

Na czwartkowym posiedzeniu Sejmu zgłoszono trzy interpelacje w sprawie masonerii.

Łoża „Ogniwo”

Pierwsza z nich, pos. Budzyńskiego, skierowana jest do ministra sprawiedliwości i dotyczy ujawnionej w Warszawie loży masonerii „Ogniwo”. Interpelacja ta brzmi:

W kwietniu br. w warszawskim Sądzie Okręgowym zapadł skazujący wyrok na adwokata Jakuba Muszkata, a poprzednio w wojskowym Sądzie Okręgowym również skazujący wyrok na dezertera, nazwiskiem Zielony, przy czym obu oskarżonym udowodniono, iż działali w porozumieniu i świadomie na szkodę państwa.

Przewód sądowy w obu tych sprawach ujawnił i stwierdził, co następuje:

1. Legalnie zarejestrowane tow. braterskie „Ogniwo” o celach kulturalno-humanitarnych, mieszczące się przy ul. Poznańskiej 14 w Warszawie, jest właściwie szyldem, pod którym ukrywa swoją działalność loża masonerii.

2. Do loży tej poza oskarżonymi należy jeszcze wielu innych znanych z nazwiska itd. ludzi, którzy w tajnej działalności brali udział czynny, nie mający wspólnego ze statutowymi celami towarzystwa.

3. Loża „Ogniwo” utrzymywała łączność stałą z lożami w Inowrocławiu i Poznaniu, co świadczy o istnieniu zorganizowanej sieci masonerii w Polsce.

4. Rolę decydującą w tych lożach odgrywają Żydzi.

5. Właściwe kierownictwo i ośrodki kontroli znajdują się poza granicami kraju i stamtąd za pośrednictwem wizytatorów i gości komunikowane są instrukcje do loży w Polsce.

6. Loża „Ogniwo” prowadziła m. in. akcję wywrotową i posiadała na terenie armii swoją zakonspirowaną jacejkę ze starszym sierżantem Deterlingem na czele.

W związku z ujawnieniem i stwierdzeniem powyższych faktów sąd określił lożę jako „stowarzyszenie nielegalne, godzące w Polskę”.

Zapytuję więc pana ministra:

Czy członkowie loży „Ogniwo” oraz pokrewnych loży masonerii zostali pociągnięci do odpowiedzialności sądowej z tytułu należenia do organizacji tajnej, godzącej w Polskę?

Pięciu urzędników państwowych.

Pos. Gładysz interpelował również ministra sprawiedliwości w sprawie pięciu urzędników państwowych, których oskarżono z trybuny sejmowej o należenie do masonerii, pisząc:

Opinia całej Polski poruszona została ostatnio sprawą zarzutów, postawionych kilku wybitnym osobistościom politycznym, iż należą do masonerii.

Tymczasem przed paru miesiącami, a mianowicie w lutym br., z trybuny sejmowej nie tylko sformułowane zostały zarzuty, ale zostało ujawnione i poparte dowodami, iż 5 urzędników państwowych w stanie czynnym należy do masonerii, tym samym więc znajduje się pod wpływami zakonspirowanych obcych agentur.

Nazwiska tych urzędników państwowych są następujące: Zbigniew Skokowski z Min. Opleki Społecznej, Stanisław Stępowski z Min. Roln. i Reform Roln., Emil Kipa z Min. Spraw Zagranicznych, Marian Ponikiewski z Zakł. Ubezpiecz. Społ., Mieczysław Wolfke, prof. Politechniki Warszawskiej.

Opinia publiczna jest głęboko zaniepokojona, iż panowie ci dotąd piastują stanowiska państwowe, aczkolwiek udokumentowana została ich przynależność do masonerii.

Wobec tego zapytuję p. Ministra Sprawiedliwości:

1. Czy wdrożone zostało dochodzenie przeciwko wyżej wymienionym 5 urzędnikom państwowym w stanie czynnym?

2. Jakie są tego dochodzenia rezultaty? Gimnazjum im. Komensky'ego

Ponadto pos. Budzyński zwrócił uwagę p. ministra W.R. i O.P. na gimnazjum państwowe im. Komensky'ego w Lesznie, stwierdzając, że humanista z Moraw, Jan Amos Komensky, żyjący w latach 1592-1671, był mistrzem tajnego „Zakonu Palmowego”, patronem masonerii europejskiej, prekursorem laicyzacji w wychowaniu oraz brał udział w organizowaniu najazdu szwedzkiego na Polskę. Pos. Budzyński zapytuje p. ministra, czy fakty powyższe są mu znane i co zamierza uczynić, aby nazwisko masona, działającego na szkodę Polski, usunąć z godła szkoły polskiej.

„Sanacja naszpikowana masonami”.

Front Morges ekspozyturą francuskiej masonerii.

P. Mackiewicz dorzuca w „Słowie” własne informacje do dyskusji o masonerii:

„A jednak — pisze — Front Morges jest ekspozyturą francuskiej masonerii. To jest pewnik dla każdego historyka”, a następnie zajmuje się lożami szkockimi, t. zn. sanacyjnymi:

„Drugie środowisko masonów — obrządek szkocki — działało i działa na gruncie tak zwanej sanacji. Wiem coś o tym. W Wilnie istniała półjawnie loża Tomasza Zana, a w niej podobno istniała zakonspirowana loża Gorliwego Litwina. To środowisko zwalczało moją osobę jak najacieklej, kiedy byłem posłem BB.

I znów muszę użyć wyrazu „uchodzą”. Nie moja tu wina, lecz samej masonerii i stosunku do niej rządu i władz. Jeśli istnieje taka tajna organizacja, to ludzie muszą się przeciwko domyślać, kto do niej należy. A więc w Wilnie za masonów uchodzili p. Witold Abramowicz, p. Kazimierz Okulicz, obecny szef biura prasowego przy premierze Składkowskim.

Być może, że także temu zaprzeczają, nie zmienia to jednak faktu, że taki rumor związany jest z ich nazwiskami”.

Wreszcie bierze w obronę prof. Kozłowskiego: „Prof. Kozłowski jest sanatorem, — tak. Sanacja jest naszpikowana masonami obrządku szkockiego — tak.

Ale dlaczego zwalczać prof. Kozłowskiego, który jest sanatorem i antymasonem. Widać, że poznał masonów bliżej i dlatego zrozumiał całe ich niebezpieczeństwo”.

P. Kozłowski nie odkrył przyłbicy.

Drugi artykuł b. premiera o masonerii.

Na łamach „Słowa” wileńskiego ukazał się artykuł sen. Leona Kozłowskiego pt. „Zagadnienie wolnomularstwa w Polsce”. W art. tym p. Kozłowski przyznaje się do autorstwa artykułu o masonerii w „Polityce”, o czym zresztą było już wiadomo.

W artykule, ogłoszonym w „Słowie”, p. Kozłowski domaga się ustawy antymasonerii, przy czym zaznacza, że projekt ustawy antymasonerii posła Budzyńskiego wymaga przerobienia. Następnie p. Kozłowski pragnąłby ujawnienia masonerii, do czego okazję widzi jedynie w dyskusji parlamentarnej. Nie chce też — jak pisze — rzucać katalogów masonskich na żer prasy brakowej. Wreszcie sen. Kozłowski apeluje do premiera Składkowskiego, aby podjął akcję ujawnienia masonerii i mówi, że gotów jest mu w tym pomóc. Jak widać z artykułu, sen. Kozłowski — wbrew słusznym żądaniom opinii — nie chce uchylić przyłbicy i apeluje o pomoc do premiera Składkowskiego, który już raz w jednej z mów parlamentarnych potraktował sprawę masonerii w Polsce lekceważąco.

Dziwna jest naprawdę metoda szumnych zapowiedzi i przemilczenia faktów, którą p. Kozłowski obrał dla poruszenia sprawy masonerii. Nie odwróci ona uwagi społeczeństwa od istoty zagadnienia i od niebezpieczeństwa masonerii w ogóle.

Czy prezes baletu reprezentacyjnego jest masonem?

Łoża Szarotki i Gorliwego Litwina.

Warszawa. W dyskusji dokoła artykułu Leona Kozłowskiego o masonach w Polsce zabiera głos tygodnik „Prosto z mostu”:

„Można sądzić pisze on, że właśnie p. Leon Kozłowski byłby powołany do rozszyfrowania zagadki tak zwanych trzech loż „niezależnych” obrządku szkockiego, odgrywających w Polsce dużą rolę; nazwy dwóch z nich wymieniano już nawet w prasie, chodzi tu mianowicie o lożę „Szarotki” i lożę „Gorliwego Litwina”. Nas tu w „Prosto z mostu” obchodzi przede wszystkim ta druga, jest to bowiem loża, która specjalnie zajmuje się sprawami wychowania i kultury. A działalność masonerii na tym terenie, jest może jeszcze niebezpieczniejsza i groźniejsza dla przyszłości Polski, niż na terenie polityki, choć niedoceniana na ogół przez antymasonów.

Jeżeli p. Kozłowski nie uchylił się od odpowiedzi, gotowi jesteśmy zadać na temat loży „Gorliwego Litwina” publicznie kilka konkretnych pytań. Bardzo konkretnych, a nie sięgających tak wysoko, by odpowiedź groziła komplikacjami konfiskacyjnymi. Bo chyba na ten przykład prezes „baletu reprezentacyjnego” nie jest już osobą „państwową?”

Tyle „Prosto z mostu”. Jak wiadomo, na czele „baletu reprezentacyjnego” stał p. Wacław Jędrzejewicz.

Wspólny atak gospodarczo-polityczny Niemców i Ukraińców w Polsce.

W tych dniach doszedł do skutku układ, który musi podzielać alarmująco na wszystkie odpowiedzialne koła polityczne i gospodarcze polskie. Oto — jak się dowiadujemy z bezwzględnie wiarygodnych źródeł — wszystkie niemieckie organizacje spółdzielcze i gospodarcze, działające w Polsce i Gdańsku, podpisały umowę z spółdzielniami ukraińskimi o współdziałanie w zakresie eksportu rolnego, głównie zbóż, zwłaszcza na terenie Wolnego Miasta Gdańska.

Ze strony niemieckiej w umowie biorą udział „Landwirtschaftliche Zentralgenossenschaft” w Poznaniu, „Grosshandels-gesellschaft” w Grudziądzu, „Reiffeisen” w Gdańsku — ze strony ukraińskiej „Centrosojuz” we Lwowie.

Szwagier Goeringa w Gdańsku.

Gdańsk. Statkiem „Preussen” przybył minister sprawiedliwości we Wiedniu, p. Hueber, szwagier premiera Goeringa.

Min. Huebera przy wyokrętowaniu powitali przedstawiciele Senatu Gdańskiego i partii hitlerowskiej. Na jego cześć partia hitlerowska w Gdańsku urządziła szereg imprez i przyjęć.

Na miesiąc więzienia bez zawieszenia został skazany adwokat w Gniewie za obrazę O. Z. N.

W Gniewie zapadł wyrok w sprawie z oskarżenia publicznego Obozu Zjednoczenia Narodowego. Oskarżony adwokat Kotecki z Gniewa, który na zebraniu publicznym wyraził się, iż O. Z. N. stworzono po to, aby tolerować złodziejstwa i nadużycia, został skazany na 1 miesiąc więzienia bez zawieszenia i 59 złotych grzywny.

O. Z. N. przygotowuje się do wyborów.

W „Wieczorze Warszawskim” czytamy, że: „Dnia 26 lipca odbędzie się w Warszawie zebranie działaczy miejskich i wiejskich, na którym omówione będą sprawy, związane z przyszłymi wyborami do rad miejskich i gromadzkich”.

Dziennik zaopatruje następującym komentarzem powyższą informację:

„A więc wbrew oświadczeniom czynników rządowych i posłów ozonowych obóz rządowy traktuje nadchodzące wybory samorządowe pod politycznym kątem widzenia.

Z drugiej strony słysząc także o przygotowaniach wyborczych wkrzeszonego BBWR. Byłoby widowiskiem wprost groteskowym, gdyby na wsi doszło przy wyborach do walki między „ozonowcami” i „bebekami”. A może się jeszcze pogodzą?”

Z krwawej Hiszpanii.

Niespodziewane natarcie powstańców na froncie Estramadura.

Bilbao. Wojska powstańcze przeprowadziły w dniu 21 bm. niespodziany atak na froncie Estramadura. Powstańcy posunęli się o 15 km. naprzód, zajmując miejscowość Acedera.

Z wizyty pary królewskiej w Paryżu.

Imponująca rewia wojsk francuskich.

Podczas pobytu pary królewskiej w Paryżu odbyła się na Avenue de Paris wspaniała rewia wojskowa, trwająca przeszło 1 i pół godz. W rewii, jednej z najwspanialszych w ostatnich 20 latach, wzięło udział 40 tys. piechoty, kawalerii, wojsk zmotoryzowanych, marynarki i lotnictwa. Rewię otwierały oddziały kawalerii kontynentalnej i kolonialnej. Po rewii wojskowej król i prezydent Francji udali się, poprzedzani przez spahisów, do pałacu wersalskiego, dokąd przybyła królowa Elżbieta z prezydentową Lebrun, na uroczystości w pałacu wersalskim, które było całkiem w stylu z czasów Ludwika XIV. Następnego dnia o godz. 10,30 angielska para królewska wraz ze swiutą opuściła Paryż, udając się w powrotną podróż do Londynu.

Angielsko-francuska współpraca Narada sztabów generalnych.

Londyn. W Villers Bretonneux odbędą się konferencje pomiędzy brytyjskim ministrem wojny i szefem sztabu angielskiego z jednej, a premierem Daladier, jako ministrem wojny Francji i gen. Gamelin, jako szefem sztabu armii francuskiej z drugiej strony.

Jak donoszą, głównym przedmiotem narad paryskich była sprawa Czechosłowacji.

„Manchester Guardian” o znaczeniu Polski.

Anglia powinna więcej zainteresować się Polską.

Londyn. „Manchester Guardian” poświęca wstępny artykuł sprawie Europy wschodniej.

„Im więcej przyjaciół Anglia będzie miała w świecie — pisze dziennik — tym lepiej. W Europie wschodniej i południowo-wschodniej są mocarstwa, które — o ile Anglia ich nie zaniedba — będą potężnymi i pożytecznymi przyjaciółmi. Polska np. zrobiła duże postępy mimo braku kapitałów. Rozwój wypadków okazał bezpodstawność wszelkich bredni „o kruchym, zdeorganizowanym i pozbawionym przyszłości państwie”.

„Polacy z natury są anglofilami — podkreśla „Manchester Guardian” — nieco większe zainteresowanie tym krajem, nieco więcej aktywności gospodarczej, która umożliwiłaby Polsce przyspieszenie jej już dziś imponującego rozwoju przemysłowego i uzupełnienie motoryzacji doskonałej armii, a byłaby ona potężnym wzmocnieniem stabilizacji stosunków w całej Europie”.

Ks. Julianna w Niemczech.

Haga. Holenderska księżna Julianna i ks. Bernard udali się w dniu 21 bm. samochodem do Niemiec. Para książęca zamierza kilka tygodni spędzić w willi wielkiego księcia meklemburskiego w Heselgindem na wybrzeżu bałtyckim.

Rumuńscy żydzi emigrują do Afryki.

Czerniowce. Do centralnej Afryki wyemigrowało z Jass 100 rodzin żydowskich, które otrzymały od władz francuskich zezwolenie na osiedlenie się w koloniach.

Jak wynika z informacji, pochodzących z kół żydowskich w Rumunii, przewidywana jest dalsza emigracja żydów do kolonii francuskich.

Polski „Locklied” rozbił się w Rumunii.

14 trupów.

Samolot polski, który odleciał w piątek wieczorem z Warszawy do Rumunii o godz. 13, mając na pokładzie 11 pasażerów i 3 ludzi załogi z pilotem Kotartą na czele, wystartował o godz. 17,20 z Czerniowca do Bukaresztu. Mniej więcej 10 min. po odlocie uległ katastrofie. Wszyscy pasażerowie wraz z obsługą ponieśli śmierć. Natychmiast wyruszyła z Czerniowca na poszukiwanie samolotu ekspedycja ratunkowa.

Nieustalona przyczyna katastrofy.

Dotychczas nieznaną są jeszcze przyczyny katastrofy. Jest tylko wiadome, iż samolot przeszedł przez trzy burze.

Przesłuchani na miejscu świadkowie wypadku twierdzą, iż samolot, lecąc dość wysoko, wpadł w dużą, czarną chmurę. Następnie widziano, jak samolot wyleciał z chmury i po kilku minutach dostał się w kłęby drugiej chmury. Usłyszano huk i błysk, jakby od uderzenia pioruna. Z czarnej chmury wypadł samolot i koziółkując, spadł na ziemię.

Sąd uznał, że nie wolno bezkarnie znieważać Pomorzan.

Opinia pomorska domaga się satysfakcji.

Opinia publiczna na Pomorzu została do żywego poruszona sprawą inż. Mierzejewskiego.

Ni mniej ni więcej: rozprawa sądowa w toruńskim sądzie grodzkim wykazała, że wysoki urzędnik wojewódzki w stosunku do interesantów używał m. in. wyrażen, jak „świnia pomorska”, za co sąd uznał go winnym z art. 256 par. 1 kk. i skazał go na 100 zł grzywny. W motywach sędzia w ostrych słowach potępił postępowanie inż. Mierzejewskiego i podkreślił, że używanie takich obraźliwych wyrażen uniemożliwia usunięcie dzielnicowości i utrudnia ustosunkowanie się Pomorzan do urzędników z innych dzielnic.

Kara, którą sąd wymierzył inż. Mierzejewskiemu, jest w tym wypadku sprawą drugorzędą, gdyż na pierwszy plan wysuwa się stwierdzenie faktu, że w 19 w roku istnienia państwowości polskiej na Pomorzu są jeszcze urzędnicy państwowi, którzy w karygodny sposób grzeszą przeciw najistotniejszym interesom polskim w naszym województwie, dając atuty wrogiej nam propagandzie niemieckiej.

Należy przeto oczekiwać, że władze również wyciągną z tego faktu wobec inż. Mierzejewskiego daleko idące konsekwencje.

Znowu 6 Żydów skazanych za komunizm.

Lublin. Sąd Okręgowy w Lublinie rozprawał sprawę komunistyczną 6 osób, oskarżonych o działalność wywrotową i tworzenie jacejek na terenie m. Lublina. Oskarżenia do winy się nie przyznali. W procesie zeznawało 20 świadków, m. in. znani z wielu procesów komunistycznych komuniści Makenzon, Okonowski, Durakiewicz i Goldszajn.

Sąd skazał: Mordchaja Najmarka na 4 l. więzienia, Joska Ganczera na 3 lata więzienia, Cywię Kamiń na 2 l. i 6 m., Mojżesza Karasia na 2 lata, Symbę Blajch na 1 rok i 6 m. oraz Rajzję Sztokman na 2 lata więzienia, pozbawiając wszystkich praw obywatelskich na przeciąg 5 lat. W stosunku do trzech ostatnich skazanych sąd zmienił im areszt do czasu uprawomocnienia się wyroku na dozór policyjny.

Powrót P. Prezydenta z wywczasów.

Warszawa. Powrót P. Prezydenta z nad Adriatyku spodziewany jest w początkach sierpnia.

Trzech kapłanów-braci u jednego ołtarza.

W początkach lipca kościół we wsi Obydów w pow. Kamionka Strumiłowa stał się widownią niezwyklej uroczystości.

Przy ołtarzu tej świątyni stanęło dwóch braci, ks. Michał Białowas, prefekt szkół ze Lwowa oraz ks. Zygmunt, proboszcz Jeziernej na Podolu, by asystować pierwszej Mszy św., odprawionej przez trzeciego brata, neoprezbitera Kazimierza. Po Mszy św. ludność miejscowa zgotowała serdeczną owację matce trzech kapłanów, która mimo wczesnego owdowienia potrafiła sama wychować ośmioro swoich dzieci ku pożytkowi społeczeństwa, a troje z nich ujrzeć w służbie Bożej u ołtarza.

Stary Maciej z Biedaszkowa na wyprawie po łusną posadkę w Warszawie.

Niedawno temu podawaliśmy na łamach naszego pisma wiadomość o szturmie „14 zasłużonych” na stanowisko dyrektora Polskiego Radia po śmierci śp. Romana Starzyńskiego.

Pocłagnęło to za sobą niesamowite następstwo i dla naszego starego Macieja. Otóż dziś zjawił się on u nas, wygalantowany, świeżo wygolony, wystrzychnięty i powiada:

— Do widzenia, panie redaktorze, wybrałem się do Warszawy.

— Jakto, p. Macieju, aż do Warszawy? A cóż Was tam wiedzie?

— Panie redaktorze, jadę starać się o dobrą płatną posadę państwową.

— Wy, Macieju, po posadę do Warszawy? Czy Wam się w głowie pokręciło?

— A gdzie tam, w głowie pokręciło — odpowiada stary Maciej — udaje się po prostu starać się o posadę... opróżnioną przez śmierć dotychczas. dyrektora Polskiego Radia. Czy ja też nie mam zasług?

— Wielecie co, Macieju, napiszcie to, żebyśmy mogli o tym donieść Waszym i naszym Czytelnikom!

I otóż Stary Maciej wziął do ręki papier, pióro i napisał, jak następuje:

Kochani Czytelnicy!

— Już nie długo będę bawił między Wami. Dlaczego?

Otóż rozpoczął się start i wysięg „14 tu” na posadę dyrektora Polskiego Radia, po śmierci śp. Romana Starzyńskiego.

Panowie „wysięgowcy”, wyposażeni w najlepszą protekcję wpływowych dygnitarzy, b. ministrów, generałów i pułkowników, pisali już swoje życiorysy.

Podobno każdy z nich dowiódł, że on właśnie się krajowi zasłużył, on właśnie zbawił Polskę.

Tak dobitnie i głośno każdy podkreśla, że, gdyby nie on, to kto wie, jakby to było z niepodległością Polski.

Tych panów to ja strasznie lubię, co swój patriotyzm z zasługami na Polskie Radio wlepszają. I to wszystko elita...

Podobno mają monopol swolsto-polski na te dobre płatne fotele. Bo jak to elicie na krześle siedzieć?

Tak sobie postanowiłem: Jak wysięg i heca, to niech będzie wysięgowców cały mendel!

Boć to ja też nie byle kto i byle co i zaliczam się też do „elity” i to lubawskiej.

I. Jestem rodowitym Lubawianinem, to jest najbardziej polskim Polakiem w Polsce.

II. Dwóch synów walczyło pod Warszawą i w innych stronach Polski, a szli oni niepróżd, jak wszyscy czorci i nie zdobywali terenu w tył, tylko wprzód. Ja sam, nie lubiąc jak nieboszczyk Zagłoba tłoku, służyłem Strazy Ludowej i pracowałem na roli, więc nie słyszeł, jakem się orderu wysokiego domagał.

III. Należę do Obozu starszego, niż pomajowy, bo byłem, jestem i zostanę narodowcem, a to nie tylko za służbę, ale nawet sztuka na te sztuczki i cuda, co się działy właśnie w obozie pomajowym z śp. BBWR i więcej warte niż stronnictwo S. W. W.

IV. Po protekcję pisałem do generała Franco, którego nasz polski lud strasznie lubi wbrew tym pojeatym. Mogłbym się powołać i na protekcję generała Zagórskiego, tylko nie znam adresu, a nawet mówią, że już podobno nie żyje.

V. Jako dobry stary gospodarz umiem dobrze uganiać i krzyczeć, a głośno i donośnie: „Precz od koryta”, a to grunt.

Z tymi walorami i protekcją, tak poważną, mam chyba prawo uważać się za poważnego kandydata na stanowisko dyrektora Polskiego Radia. Więc, kochani Czytelnicy, do usłyszenia w Radiu, odjeżdżam do łobu.

Zegnam i proteguję siebie całymimi swymi plecami!

Stary Maciej z Biedaszkowa.

Od redakcji: Niezawodnie Stary Maciej nie omieszka nam donieść, jak mu się te „konkury” w Warszawie powiodły.

Dwaj bracia.

POWIEŚĆ.

(Ciąg dalszy).

I Budajewski dał się schwycić. Napisał list, pełen niedorzeczności, w którym dla pozorów wspominał też o bracie Budaju, ale zaraz to wytłumaczył, że dziad w rewolucji — jakiej, o tym nie pisał, stracił majątek i papiery. Ale uwagę o papierach kazał mu Zwodnicki wykreślić, bo powiedział: „ci panowie są, panie, bardzo podejrzliwi, a zanim on, ten list otrzyma, papiery już nadejdą”. Skreślił więc wzmiankę o papierach, tylko napisał, że dziad, kupiwszy za resztę majątku gospodarstwo wiejskie, ukrywał swój stan i nazywał się skromnie Budajem, a brat taki jest przewrotny, że wypiera się swego urodzenia i także wie się Budajem. „Teraz — pomyślał — nie zadziwi się hrabia, gdy mnie odwiedzi i dowie się o bracie Budaju”. List zaadresował: „Do własnych rąk J. W. Hrabiego Budajewskiego

na Ukrainie”, bo Zawodnicki powiedział mu, że hrabia w każdym powiecie ma swoje dobra i wszędzie bywa, więc go znajda.

Koniec końcem Budajewski list odesłał, dał Zwodnickiemu sto talarów, wypił z nim kilka butelek wina, a potem odbierał listy od Zwodnickiego, nasamprzód z Pesztu, potem z Wiednia i za każdym listem posyłał Zwodnickiemu nowe setki, a gdy Zwodnicki w końcu pisał, że już papiery wygotowane i że tylko jeszcze czeka na zatwierdzenie, gdy mu nawet przysłał wyciąg rodowodu i zażądał pieniędzy na resztę kosztów i na podróż, posłał mu Budajewski 200 talarów, razem 600. Czekał potem, czekał na powrót Zwodnickiego z papierami, ale już rok upłynął, a ani Zwodnickiego nie było ani dokumentów.

Budajewski wszelako nie tracił nadziei. I teraz znowu zasiadł do biurka i zaczął przegłądać listy Zwodnickiego. Wziął pierwszy list do ręki i przeczytał napis: „Jaśnie Wielmożny Panie Hrabio”. Długo się przypatrywał temu tytułowi z upodobaniem.

— Dziwna rzecz — myślał — że też nie o nim nie słysząc — ani też hrabia nie odpisuje!

I zaczął czytać list po liście i nabrał nowej otuchy, boć przecież rodowód już miał.

Jedno go tylko gniewało. Początkowo po odjeździe Zwodnickiego opowiadał wszystkim, którzy tylko o tym słyszeć chcieli, że ma krewnych hrabiów na Ukrainie, że sam właściwie jest hrabią, pochodzi z królewskiej rodziny węgierskiej i że niezadługo wszystko się wyjaśni. Gdy zaś owe dokumenty nie nadechodziły, zaczął Budajewski hamować swój zapał, aż w końcu zamilkł zupełnie. Tym głośniejsze były szept i szyderstwa w sąsiedztwie, inaczej go nie nazywano, tylko „hrabią”, jednakże nikt tego w jego obecności nie mówił, bo Budajewski był wielkim panem.

Wtem ktoś zastukał do okna. Był to fornał Kuba.

— Ktoś chce z panem mówić — zawołał Kuba.

— Wprowadź go do drugiego pokoju, zaraz przyjdę. (C. d. n.)

Dział rolniczo-gospodarczy

Opaski chwytne.

Z całego kraju nadchodzą wiadomości o masowym występowaniu na drzewach owocowych gąsienic, które objadają doszczętnie wszystkie liście, skutkiem czego drzewo zrzuca owoce, ponieważ nie jest w stanie wykształcić ich. Wprawdzie po paru tygodniach liście częstokroć odrastają, ale drzewo nadmiernie wysila się, skutkiem czego owocu nie ma w roku bieżącym, nie będzie go też i w roku przyszłym i szkody są duże.

Obecnie najodpowiedniejsza jest pora do walki z groźnym szkodnikiem, zwanym owocówką jabłkową. Gąsienice tego owadu napastują owoce jabłek i gruszek, drążąc w nich chodniki. Owoc „robaczywy” przedwcześnie dojrzewa i opada, a zebrany z drzewa w przechowaniu gnije. Jeżeli dwa owoce wiszą na drzewie razem, to gąsienica przechodzi z jednego do drugiego i dziurawi oba.

Owocówka jabłkowa po osiągnięciu pełnego rozwoju musi się zamienić w poczwarkę, z której po kilkunastu dniach wylatuje dojrzały owad. Dla przepoczwarczenia się gąsienica usadawia się w szczelinach i szparach drzew. Wobec tego na pniach i u podstawy grubych gałęzi drzew owocowych zakładamy tak zwane opaski chwytne, przy mocowane do pnia kawałkiem sznurka. Gąsienice gromadzą się masowo pod opaskami, skąd też można je wybierać i niszczyć. Opaski trzeba przeglądać co 7-10 dni, aby nie dopuścić do wylotu z poczwarki dojrzałego owadu.

Najtańsze są opaski ze słomy. Trzeba ukreślić grube powróśło, obwinąć nim pień i obwiązać mocnym sznurkiem, aby się nie rozkręciło. Z pa-

pieryu zwyczajnego opaski są również tanie, ale deszcz łatwo je niszczy. Niedrogle również są ze szmat, tylko trzeba ułożyć worków od nawozów sztucznych lub takich, w których przechowywano coś cuchnącego, gdyż pod takie opaski gąsienice nie chcą wchodzić. Najlepsze są opaski z karbowanego papieru (używanego do opakowania żarówek elektrycznych). Taniemy ten papier na paski szerokości 12-15 cm., a długości stosownie do grubości pnia. Pasek zakładamy tak, aby jego strona gładka była na zewnątrz, a karbowana przylegała do kory pnia. Papier taki jest niedrogi, bardzo trwały, służy dość długo, a gąsienice zbierają się pod takimi opaskami masowo, gdyż karbowana powierzchnia bardzo jest odpowiednia do przepoczwarczenia się. Ponieważ gąsienice wiażą i na drzewa zwykle dla zamiany na poczwarkę, przeto o ile drzewa takie znajdują się w sadzie (zwykle gdzieś na uboczu), to trzeba je również owijać tymi opaskami.

Opaski takie — jeżeli chodzi o owocówkę jabłkową — trzeba zakładać w ciągu lipca i sierpnia.

Nawozy sztuczne dla rolników staniały.

Z pośród używanych powszechnie przez rolników nawozów sztucznych został ostatnio przez spółkę akcyjną Soli Potasowych obniżony kainit o 9 proc. Kainit łącznie z tegoroczną wiosenną obniżką jest więc tańszy o całe 24 proc.

Rekordowy wywóz masła.

Wywóz masła z Polski w czerwcu r. b. osiągnął nienotowaną jeszcze wysokość 2509 576 kg. Cały ten wywóz dokonany został przez spółdzielczość.

Można ubezpieczyć krowę lub konia!

W rolnictwie ma być wprowadzona nowa forma ubezpieczeń, mianowicie ubezpieczenie inwentarza żywego na wsi czyli zwierząt gospodarskich.

Uzgodniono już, że ubezpieczenie bydła rogatego prowadzić będą spółdzielnie rolnicze. Z kolei omawiane są sprawy, dotyczące ubezpieczenia koni.

W niedługim więc czasie każdy gospodarz będzie mógł ubezpieczyć od choroby lub padnięcia i z jakiegokolwiek innej przyczyny swego konia lub krowę. Będzie to miało duże znaczenie dla gospodarstw, zwłaszcza drobnych, bowiem krowa bywa nieraz jedyną żywicielką i podporą gospodarstwa.

Zwyżka cen drzewek owocowych przewidywana jest na sezon jesienny br.

Przyszły jesienny sezon w szkółkach drzewek owocowych powinien — według opinii zainteresowanych kół — stać pod znakiem dobrej koniunktury, ponieważ na ogół będzie do sprzedaży jeszcze mniej drzewek, jak w ubiegłym sezonie, a specjalnie brak będzie grusz.

Większą ilością towaru będą dysponowały szkółki, położone na prawym brzegu Wisły, a zatem z Lubelskiego, Wołyńskiego i Małopolskiego, — gdzie w ub. roku pokryła śnieżna uchroniła drzewka od przemarznięcia; gorzej pod względem ilości towaru zapowiada się sezon zimowy 1938 r. dla szkółek, położonych na lewym brzegu Wisły, w b. Kongresówce, na Pomorzu i w Wielkopolsce. Biorąc to wszystko pod uwagę, należy przewidywać w sezonie 1938-39 r. zwyżkę cen drzewek owocowych co najmniej o 25 proc.

ŚWIAT KOBIECY.

Królowa Maria rumuńska.

Dnia 18 bm. zmarła, cierpiąc od dłuższego czasu na wątrobę i śledzionę, królowa-wdowa Maria, odznaczająca się niepospolitymi zaletami charakteru i serca. Urodziła się w r. 1875 jako księżniczka angielska, wnuczka królowej angielskiej

Wiktorii i cara Aleksandra II. W r. 1893 poślubiła ks. Ferdynanda, następcę tronu rumuńskiego, który wstąpił na tron 1914 r. i była jego godną towarzyszką życia, niezawodną podporą i pomocą.

Zmarła królowa cieszyła się wielką miłością i ogromną popularnością wśród poddanych, co zawdzięcza w I-y rzędzie szczeremu przywiązaniu do przybranego kraju i wielkiemu zainteresowaniu losem warstw ubogich. Podczas wielkiej wojny królowa odegrała wspaniałą rolę. Z bezgranicznym poświęceniem pielęgnowała w szpitalach żołnierzy, ciężko rannych i chorych na zakaźne choroby. Pałac królewski nawet zamieniono na szpital. Po wojnie zakładała i podtrzymywała instytucje i stowarzyszenia, poświęcone opiece społecznej. Przyczyniła się w ogromnej mierze do złagodzenia nieszczęśliwych i niedoli czasów powojennych, z zapałem zajęła się akcją niesienia pomocy i opieki najbardziej potrzebującym i ich dzieciom.

Niemniejsze są zasługi królowej Marii w pracy nad rozwojem kultury, literatury i sztuk pięknych. Była nie tylko mecenasem artystów, pisarzy, literatów, lecz sama pozostawiła piękne imię i cenny dobytek w literaturze: dużo poezji, kilka powieści, szkic autobiograficzny „Pamiętniki”, zawierające dużo materiału historycznego oraz zbiór opowieści dla dzieci. W ub. r. opera warszawska miała wystawić jedno z dzieł scenicznych królowej.

Królowa Maria była również zamkową podróżniczką i odbyła szereg podróży, m. in. do Ameryki, a w r. 1923 bawiła wraz z mężem w Polsce z wizytą oficjalną. Królowa Maria interesowała się wielce armią. Obdarzona honorową godnością pułku huzarów często występowała w barwnym mundurze i wysokiej „bermycy” z białym pióropuszem. Rok rocznie w święto pułkowe galopowała wyprostowana w strzemionach przed frontem poszczególnych szwadronów.

Po śmierci swego męża królowa Ferdynanda I. królowa usunęła się w zacisze życia prywatnego, poświęcając się wychowaniu swego wnuka Michała, obecnego następcę tronu oraz działalności charytatywnej, a specjalnie opiece nad ubogą dziatwą.

Zmarła królowa była matką 6-ga dzieci. Najstarszym synem jest panujący w Rumunii monarcha — Karol II, drugim synem — ks. Mikołaj, trzeci syn zmarł, dalej ks. Elżbieta, żona króla greckiego, z którym przed 3 laty się rozwiodła, królowa Maria jugosłowiańska wdowa, trzecia córka jest żoną arcyksięcia Antoniego Habsburga.

Jod zwiększa nośność kur.

Właściciel farmy amerykańskiej, słysząc o oddziaływaniu jodu na funkcje gruczołów w organizmie ludzkim wpadł na pomysł zastosowania jodu jako dodatku do pokarmu kur.

Okazało się, że drobna dawka 3,12 miligramy dziennie, dodana do pokarmu kur, zwiększa ich nośność o 12 proc., przy czym koszty wyżywienia kury spadły o 10 procent w porównaniu z kosztami normalnej paszy.

Dodanie jodu do paszy dla kur zwiększyło o 13 proc. wylęg kurcząt. Jaja od kur, dokarmianych jodem, odznaczają się doskonałym smakiem i są bardzo poszukiwane na rynku amerykańskim.

Różne modele płaskich pantofli i sandałów, zrobionych z lyka lub drzewa.

KĄCIK MODY.

Modne obuwie.

Piękne są modele i piękne odcienie nowego obuwia. Najmodniejszy kolor bucików — to ciemny odcień czerwony, kontrastujący ładnie z sukienką granatową, białą-niebieską i różową. Modny granatowy bucik — jest b. praktyczny do strojów ciemnoczerwonych, granatowych, bladoczerwonych i jasnyniebieskich. B. modny jest też kolor jasnobeżowy, o lekko rudawym odcieniu, harmonizujący z kolorem złotym, brązowym i jaskrawo-złotym. Buciki ciemnobrązowe czy kasztanowe włożyć można do sukienek złotych, brązowych, jasnobeżowych, jasnopopielatych i jasnozielonych. Dużo widuje się w obuwiu wycięt, różne fantazje w formie pasków, kokard i skrzydeł, umieszczonych wysoko na przegubiu. Elegancki pantofelek popołudniowy wykonany jest z 2 różnych skórek. Tylko buciki sportowe pozostały bez zmian, wygodne i praktyczne.

Przepisy gospodarcze.

Tort z sera.

Przygotować kruche ciasto z 120 g mąki, 50 gr cukru, 50 g masła, 1 jaja i łyżeczki proszku do pieczenia, rozwałkować, wyłożyć nim spód i brzegi tortownicy, wysmarowanej tłuszczem. Na to kładzie się następną masę: 200 g twarogu, przetrętego przez sito, 50 g mąki, 100 g cukru, 2 jaja, 2 łyżki stopionego masła, tartej skórki cytrynowej. Masę kładziemy na ciasto w formie i pieczemy w średnio gorącym piecu. Potem posypujemy cukrem waniliowym.

Grysk porzeczkowy.

(Stosownie do zrobienia dzień naprzd). Wycisnąć sok z 1 kg dojrzałych, mytych, obranych z gałązek, porzeczek. Łupki zagotować z trochę wody, przetrzeć przez sito. Zmieszać z wyciśniętym sokiem, osłodzić i zagotować na nrm, mieszając — pół ft. grysku, do zgęstnienia. — Wystudzić w formie, podać z sosem mlecznym, zimnym.

Likier malinowy.

Dojrzałe maliny pognieść w kamiennej misce, przecedzić sok przez worek. Gdy płyn się ustoi, sok przesmażyć z cukrem, szumując (1 szkl. cukru na 1 szkl. cukru). Ostudzić, rozebrać spirytusem 90 proc. Filtrować i zlać do butelek.

Tajemnica sąsiedniej kamienicy.

Powieść sensacyjna.

36)

Ochłodziłam jej skronie płonące z gorączki i miałam to zadowolenie, że wkrótce pograżył ją głęboki, chociaż niespokojny sen. Spróbowałam znów zdjąć jej buciki, ale nagle przebudziła się i gwałtownie krzyknęła. Czułam się głodną, więc zasiadłam do stolika i posiłkiłam się. Potem zaczęłam przeglądać rzeczy, należące do pseudo Ruth Oliwer.

Suknia popielata była najprostszego kroju. Bielizna jednak była z tak cienkiego batystu, że jedno spojrzenie wystarczyło, aby w niej rozpoznać bieliznę pani van Burnams. Znać było na niej ślady odprutych koronek i haftów.

Gdy służąca sprzątnęła resztki kolacji, otworzyłam drzwi szafy. Wisiała w niej brązowa, jedwabna halka, w kieszeni której znalazłam elegancką portmonetkę. W środkowej przedziałce znalazłam rachunek na 15 dolarów, ale pieniędzy nie było. Włożyłam portmonetkę z powrotem do kieszeni, po czym zbliżyłam się do śpiącej. Oddychała ciężko, głowa jej płonęła. Ale była w tej chwili niesłychanie uroczą i zrozumiałam wpływ, jaki wywierała na Howarda.

Włosy jej były kasztanowate i przypominały te, które widziałam w rękach przysięgłych, skóra jej była gładka i biała, jej ręce także — a jednak nie były to ręce eleganckiej damy.

Obeszłam cały pokój. Nie znalazłam jednak nic, coby mogło mnie utwierdzić w moim mniemaniu. Z wyjątkiem przyborów i ręcznej robotki, nie tu nie było, co należało do miss Oliver. Szuflady były puste. Nie było nigdzie pierścionków.

Gdy na chwilę usiadłam zamyślona, nagle zapukano cichutko do drzwi.

Panna Spicer przyszła dowiedzieć się o stanie chorej.

— Czy panna Oliver ma się lepiej? — zapytała. Czy pani znalazła...

— Śpi — odpowiedziałam cicho. Sądzę, że znalazłam coś, na czym mi zależało.

Pograżona w swoich myślach, uśmiechała się błogo.

— Szczęście siostrzenicy musi panią cieszyć? — odezwał się wreszcie.

Westchnęła lekko.

— Tak. W moim życiu tak mało miłości doznałam, że cieszę się, widząc, jak moja siostrzenica i jej narzeczony się kochają, jak się coraz lepiej rozumieją i przywiązują do siebie. Ale oni wkrótce mnie opuszczają — tu westchnęła znowu — i będę jeszcze bardziej samotna.

Chora poruszyła się. Zwilżyłam jej znów okład na głowie i wlałam do rozchylonych ust parę kropli lekarstwa.

— Czy jej gorzej? — zapytała miss Spicer.

— Nie — odpowiedziałam. — Gorączka zdaje się opadać.

— Czy znów zasnęła?

— Tak, sądzą, że śpi mocno.

Po chwili zapytała niespodziewanie:

— Co pani myśli o morderstwie u van Burnamsów?

Byłam przerażona, usłyszawszy to nazwisko tuż obok chorej. Spojrzałam na chorą, ale ona zdawała się spać spokojnie.

— Myślę — odpowiedziałam — że Howard, w bardzo złym znajduje się położeniu. Wszystkie pozory są przeciw niemu.

— To straszne! Burnamsowie, a szczególnie Franklin, cieszą się tak dobrą opinią! A ta biedna pani van Burnams. Nie mogę uwierzyć, że to Howard ją zabił. Pani jest tego samego zdania, miss Butterworth? Howard jest zbyt gentelmanem, aby mógł taki czyn popełnić. A zbrodnia ta została dokonana zarówno z nadzwyczajnym wyrafinowaniem, jak i z wielką brutalnością.

— Czy pani to zauważyła?

— Tak. Pan Stone jest zrozpaczony rolą obciążającego świadka. Ale nie mógł inaczej postąpić.

— Słusznie uczynił — rzekłam.

— Tak, być może, ale teraz życzymy mu wszyscy, aby Howardowi udało się swoją niewinność udowodnić. To nie była zła kobieta, tylko trochę próżna i lekkomyślna.

— Pani ją widziała? — zawołałam i popatrzyłam z najwyższym zdumieniem na miss Spicer.

— Tak — odrzekła. — Była dłuższy czas nauczycielką u swoich znajomych. Było to jeszcze przed jej poznanie się z Howardem.

— Pani ją widziała? — powtórzyłam zdumiona. I mogła pani potem tę panią przyjąć do siebie.

Tym razem zdumienie panny Spicer, było, zdaje mi się, równe mojemu.

— Czemuż nie miałam przyjąć tej panny? — zapytała. — Cóż jest wspólnego między nimi?

Opadłam na moje krzesło. Moja tak pracowicie zbudowana teoria zaczynała się chwiać w podstawach.

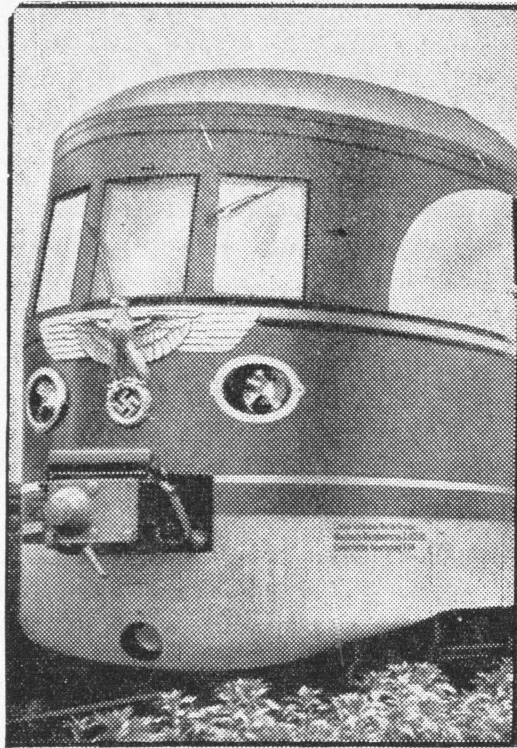
— Czy pani nie widzi, że obie są bardzo podobne do siebie? — szepnęłam nawpół przytom-

nie. — Myślałam...

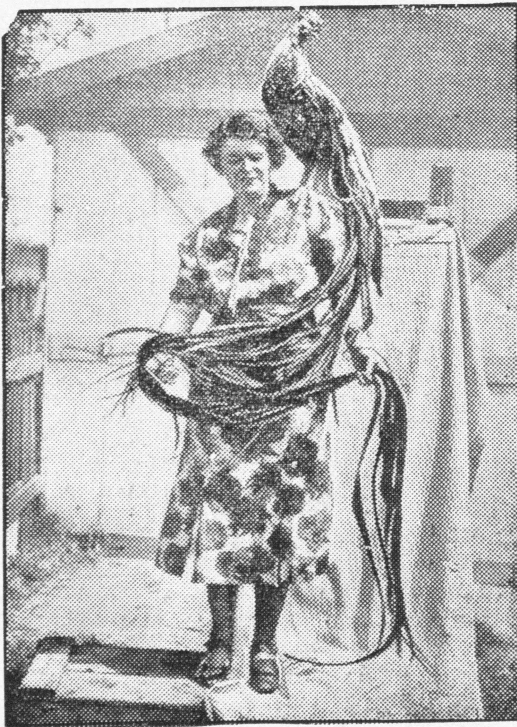
— Luiza van Burnams miałyby być podobną do tej dziewczyny? O nie to, była zupełnie inna kobieta. Dlaczego pani sądzi, że one są podobne do siebie?

Nie odpowiedziałam nic.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Lokomotywa szybkojeżdżąca o liniach opływowych, kursująca między Berlinem a Kolonią. Lokomotywa, wyposażona w 2 elektryczne motory Diesla po 600 koni, osiąga 160 km. na godzinę.

Oto t. zw. koguty „Yokohama” odznaczające się niezwykle długim wspaniałym ogonem. Koguty te pochodzą z wyspy Kores, znanej z walk kogucich.

II powiatowa wycieczka zespołów Przysp. Roln.

Druga w bieżącym roku wycieczka powiatowa zespołów P. R. odbyła się w niedzielę, 10 bm. i odwiedziła kolejno majątek p. Modrowa w Gwiździnach, poletka zespołu P. R. w Gwiździnach oraz ogródki warzywne i poletka doświadczalne z nawozami sztucznymi w Krzemieniuwie.

O godz. 14.30 udano się do kościoła, gdzie ks. proboszcz Kita odprawił nieszpory. Po nieszporach do zgromadzonych na majątku przemówił instruktor powiatowy PR. p. Grzymowicz, witając prezesa Okręgu K.S.M. m. p. insp. Piotrowskiego, ks. prob. Kite, grono gospodarzy, młodzież rolniczą, a p. Modrowowi dziękując za umożliwienie zwiedzenia jego majątku.

Zwiedzenie rozpoczęło od ogrodu warzywnego, w którym rosną wszelkie rodzaje warzyw. Na uwagę zasługuje cebula, ogórki Noego, już wiel-

kości 50 cm, odmiany truskawek, fasole t.zw. królowa masłowa, wyhodowana przez ogrodnego p. Dąbrowskiego oraz krzyżówka grochu Folgera i Victoria jako odmiana szlachetna, odznaczająca się silnymi łodygami i wielką ilością strąków.

Z zimowych odmian kapusty uprawia się najlepsze odmiany kapusty do kiszenia, a mianowicie magdeburską i brunświcką.

W ogrodzie owocowym zaznaczył właściciel majątku, że drzewa spryskuje się 3 razy rocznie zielenią paryską. Ogrodnicy posiadają również szkółkę dziecięcy, hodowanych z pestek, które po 2 latach szczepli na odmiany szlachetne.

Następnie pięcioma wielkimi wozami udali się zebrani na plantację ziemniaków. P. M. posiada 700 odmian dzikich ziemniaków, sprowadzonych z wszystkich części świata, przy czym właściciel objaśnił interesująco hodowlę ziemniaków i zwrócił uwagę na ich choroby, radząc wszystkim dokładne poznanie chorób, zwanych zwijką mazajką, liściozwojem, i w miarę możliwości usuwanie z pola ziemniaków chorych.

Zwiedzono także urządzenia cegielni, mianowicie baseny do mielenia gliny, suszarnię surówki (cegły i dachówki) obszerne palenisko i sterty cegły gotowej.

Przy zwiedzaniu torfisk p. M. dawał wskazówki do zbierania torfu oraz zwrócił uwagę, że górna warstwa torfu, zmieszana z nawozem stajennym, daje doskonały kompost na pole. Jest to nawóz bogaty w azot i inne składniki pokarmowe. W dobrze wybranych torfiskach można z powodzeniem zakładać stawy rybne.

Łąki majątku Gwiździny drenowane są faszyną (wiązki gałęzi).

Na polach żyta oryginalnego p. M. wyjaśnił, że wysiew wczesny wynosił 60 funt. na morgę, a późniejszy 65 funt. na morgę magdeburską, a przy plantacji żyta wysiew 230 funt. na morgę daje plon 20 cfr z morgi.

Dodatkowo na plon wpłynął również dodatek 5 cfr. wapna na morgę pod groch Folgera i mieszanki zbóż.

Uprawiana jest także malwa, roślinna z Francji sprowadzona, którą można 4 razy do roku kosić i użyć do kiszonki lub na paszę zieloną.

Wozami udano się potem na poletka zespołu PR Gwiździny, gdzie okazały przedstawiały się ogródki pastewne. Na poletkach tych wielkości 250 m. kw. uprawia się słonecznik, malwę i kapustę pastewną, lucernę i tulin słodki. Rośliny te znajdują w przyszłości wielkie zastosowanie zwłaszcza dla bydła mlecznego.

W Krzemieniuwie, dokąd udano się także wozami p. M., z wielkim zainteresowaniem obejrzano ogródki warzywne o rozmiarze 200 m. kw., w których uprawia się 10 roślin, m. in. cykorię, rośliny dla trzody chlewnej i ptactwa domowego, dzięki której uodporniają się na choroby. Cebule sięją konkursistki najpierw w doniczki, później dopiero wysadzają do gruntu, przez co uzyskują cebulę bardzo dobrą i odporną na gnicie.

Zwiedzono dalej pasiekę p. Grzymowicza, mleczarnię spółdzielczą oraz poletka doświadczalne młodzieży, która przeszła już wszystkie stopnie PR. Poletek tych jest 9, na których użyto po 2 kg. poszczególnych nawozów względnie mieszanki nawozów, badając, jaki nawóz względnie jaka mieszanka nawozów da najlepszy zbiór.

Podczas zwiedzeń dokonano licznych zdjęć, po czym zawrócono do Gwiździn, gdzie p. Grzymowicz w serdecznych słowach podziękował p. Modrowowi za jego zainteresowanie się oświatową pracą rolniczą młodzieży, za cenne uwagi i wykłady.

Zaznaczyć wypada, że mimo niepogody liczba uczestników sięgała do 160 osób oraz kilkunastu starszych gospodarzy.

Zainteresowanie się pracą młodzieży rolników starszych napawa młodzież otuchą i zachęca do dalszej pracy, a praca ta wyjdzie na użytek społeczeństwa i państwa.

Obecny.